

LBRIS

We know
books

BIBLIOTECA PENTRU COPII

Lewis Carroll

ALICE ÎN ȚARA MINUNILOR

Traducere din limba engleză de
FRIDA PAPADACHE

Ilustrații de
JOHN TENNIEL

LITERA
București

Cuprins

Capitolul I. Alice coboară în vizuina iepurașului	9
Capitolul II. Balta de lacrimi	19
Capitolul III. Un miting alergător și o poveste cu coadă lungă	30
Capitolul IV. Iepurașul trimite un bilețel	41
Capitolul V. Povețele domnului Omidă	55
Capitolul VI. Purcel cu piper	69
Capitolul VII. Ceaiul nebunilor	83
Capitolul VIII. O partidă de crochet la Regină	96
Capitolul IX. Povestea Falsei Broaște-Țestoase	110
Capitolul X. Cadrilul homarilor	124
Capitolul XI. Cine-i hoțul turtelor?	136
Capitolul XII. Alice depune mărturie	147
<i>Date despre autor</i>	161

Capitolul I

Alice coboară în vizuina iepurașului

Începuse a se plictisi de-a binelea Alice, de când tot ședea pe mal lângă sora ei și n-avea ce face. Încercase de vreo două ori să se uite în cartea pe care o citea soră-sa, dar n-avea niciun haz: nici poze, nici dialog! „Ce rost o fi având o carte fără poze și fără dialog?” se tot întreba Alice.

Și chibzuia în gândul ei (cât se putea chibzui pe o zi de arșiță ca asta, care te făcea să tot picotești și să ți se împăienjenească gândurile) dacă plăcerea de a împleti un șirag de margarete merita osteneala să se ridice și

să culeagă margaretele. Când, deodată, un Iepuraș Alb cu ochi de mărgean alergă chiar pe lângă ea.

Pentru atâta lucru n-avea de ce să te prindă mirarea, și Alice nu prea se miră nici când îl auzi pe Iepuraș bombănind:

–Vai, vai vai! Am să întârzii!

(Când se gândi mai târziu la întâmplarea aceasta, își dădu seama că s-ar fi convenit să o mire, dar în clipa aceea îi părea totul foarte firesc.) Însă, când Iepurașul, nici mai mult nici mai puțin, *scoase un ceasornic din buzunarul vestei*, se uită la el și-apoi își iuți fuga, Alice se repezi în picioare. Căci îi dăduse prin gând, cu iuțeala fulgerului, că n-a mai văzut niciodată iepure să aibă vestă cu buzunare și nici ceas pe care să-l scoată din buzunar. Și, curioasă foc, o luă la fugă peste câmp, pe urmele Iepurașului, ajungând tocmai la timp ca să-l vadă cum dădea buzna într-o vizuină măricică de sub niște tufișuri, unde pieri.

Într-o clipă, hop și Alice după el în vizuină!

Coborâse fără să-și pună cât de cât întrebarea: cum va ieși oare de acolo?

O bucată de drum, vizuina iepurească o duse drept înainte ca printr-un tunel, apoi o luă brusc la vale, dar atât de brusc, încât Alice n-avu vreme nicio clipită să se gândească a se opri. Se trezi lunecând în jos, ca într-o fântână foarte, foarte adâncă.

Fie că era o fântână foarte adâncă, fie că Alice cădea foarte, foarte încet, oricum, avu timp, în cădere, să se uite pe îndelete în juru-i și să se întrebe cu mirare ce-avea să urmeze. Mai întâi încercă să privească în jos, spre a se lămuri unde va ajunge, dar era prea întuneric ca să poată deosebi ceva; apoi se uită la pereții fântânii și băgă de seamă că erau acoperiți de rafturi cu provizii și de etajere cu cărți; ici și colo văzu hărți și tablouri agățate de piroane. În trecere, luă de pe un raft un borcan cu o etichetă pe care scria „DULCEAȚĂ DE PORTOCALÉ“, dar, spre marea ei dezamăgire, când îl deschise, îl găsi gol. Nu vru să-i dea drumul, de teamă să nu omoare pe cineva dedesubt, și izbuti să așeze borcanul într-un alt raft pe lângă care luneca.

„Ei!“ gândi Alice. „După o cădere ca asta, nici c-o să-mi mai pese când m-oi da de-a dura pe scări! Cât de vitează o să le par celor de-acasă!... Eh! De-acu', chiar dacă aș cădea de pe acoperiș, n-aș mai zice nici cărc!“ (Și foarte probabil că spunea adevărul.)

Cădea, cădea, cădea. Oare n-avea să se mai oprească nicidecum?

–Mă întreb câte leghe am străbătut de când tot cad? spuse Alice cu glas tare. Cred că voi fi ajuns pe undeva pe-aproape de centrul pământului. Ia să vedem: asta e, pare-mi-se, cam la șase mii de kilometri adâncime. (Fiindcă, vedeți dumneavoastră, Alice cam învățase asemenea

lucruri la școală, și, cu toate că acum nu prea era un prilej bun de a se fâli, fiindcă n-avea cine s-o audă, totuși îi putea fi de folos – ca exercițiu, dacă nu pentru altceva – măcar să-și repete cunoștințele.) Da, cam asta este distanța, dar stau și mă-ntreb la ce Latitudine sau Longitudine am ajuns oare? (Alice habar n-avea ce înseamnă Latitudine și nici Longitudine, dar gândea că sunt niște cuvinte simpatice și impunătoare, încât îi plăcea să le rostească.)

Nu trecu mult și începu iar:

–Oare voi cădea până la capătul celălalt al pământului? Ce nostim ar fi să ajung la urmă printre oamenii care umblă cu capul în jos! Antipații parcă le zice. (Mai că-i părea bine, de data asta, că n-o auzea nimeni, fiindcă avea oarecare îndoieli că le zice chiar așa.) O să trebuiască să-i întreb care e numele țării. „Fiți bună, doamnă, aceasta e Noua Zeelandă sau Australia?” (Și încerca să îndoiaie genunchii și să facă o plecăciune politicoasă – dar, spuneți și voi, cum poți să îndoii genunchii și să înclini capul grațios, când cazi, plutind prin aer? Credeți că voi ați putea?) Vai, dar are să mă creadă o fetiță cu totul și cu totul neștiutoare! Nu, nu face să întreb. Lasă, c-o să văd scris pe undeva.

Cădea, cădea, cădea. Cum altceva n-avea ce face, curând începu iar să vorbească.

–Dina cred c-o să-mi simtă lipsa diseară. (Dina era pisica ei.) Sper că n-au să uite, la ora ceaiului, să-i pună și Dinei lapte în farfuriuță. Dina, drăguța mea, ce bine ar fi

fost să fii și tu cu mine aici! Șoareci mă tem că nu-s în văzduh, dar poate c-ai prinde câte-un liliac – știi, liliecii aduc foarte mult cu șoarecii. Dar oare pisicile mănâncă lilieci? Și, cum între timp i se făcuse cam somn, mai îngână o dată – și-apoi iarăși și iarăși, ca prin vis: Oare pisicile mănâncă lilieci? Oare pisicile mănâncă lilieci?... Iar uneori greșea și spunea: Oare liliecii mănâncă pisici?

Dar, cum tot nu știa ce să răspundă, n-avea importanță cum punea întrebarea. Simțea că începe să moțăie, și tocmai prinsese a visa că se plimbă, de mână cu Dina, întrebând-o foarte serios: „Hai, Dina, spune-mi drept: ai mâncat vreodată un liliac?”, când, hodoronc-tronc, buf! și iar buf! căzu pe un maldăr de crengi și de frunziș veșted și acolo rămase. Gata căderea!

Alice nu se lovise câtuși de puțin și într-o clipă sări în picioare. Privi în sus, dar deasupra-i era întuneric. Înaintea ei se întindea alt coridor foarte lung, în capătul căruia îl zări iar pe Iepurașul Alb, alergând cât îl țineau picioarele. Nu era nicio clipă de pierdut: Alice o luă la fugă, iute ca vântul, și tocmai bine îl prinse din urmă pe Iepure ca să-l audă bombănind, în timp ce cotea după un colț:

–Vai de urechile și de mustățile mele, că tare s-a mai făcut târziu!...

Când cotise după iepuraș, Alice era chiar în spatele lui, dar iată că acum nu-l mai zărea. Se trezi într-o sală lungă și joasă, luminată de un șir de lămpi ce atârnav din tavan.

Jur-împrejurul sălii erau uși, dar toate încuiate. După ce merse de-o parte și de alta, de-a lungul ușilor, încercând-o pe fiecare, Alice se întoarse mahnită în mijlocul sălii și, plimbându-se înapoi și încolo, se întreba cum va mai ieși vreodată din acel loc.

Când iată că-i căzură ochii pe o măsută cu trei picioare, toată din cleștar; iar pe ea nu se afla nimic decât o cheie mititică de aur.

Alice gândi mai întâi că era cheia vreuneia dintre ușile sălii. Dar, vai! – ori vor fi fost broaștele încuietorilor prea mari, ori va fi fost cheia prea mică, vorba e că nicio ușă nu se descuia. Însă, când dădu ocol sălii pentru a doua oară, Alice văzu o perdea joasă, pe care n-o băgase de seamă mai înainte; îndărătul ei se afla o ușă înaltă de vreo trei palme. Încercă cheia cea mititică de aur la această ușă, și mare îi fu bucuria – cheia se potrivea!

Alice deschise ușa și văzu că dădea într-un gănguleț, nu mult mai mare ca o gaură de șoarece. Îngenunchind, privi prin gănguleț într-o grădină cum nu mai văzuse alta de frumoasă. Cât jinduia să scape din sala mohorâtă și să se plimbe printre războaiele de flori strălucind în toate culorile și printre fântânile acelea ce răspândeau răcoare! Dar nici capul nu-l putea scoate prin deschizătura ușii. „Și, chiar dacă aș putea scoate capul“, gândi biata Alice, „la ce mi-ar fi de folos, fără umeri? Ah, ce bine ar fi să mă pot strânge ca o lunetă! Cred că n-ar fi prea greu, dacă aș ști

cum să încep.“ Fiindcă, vedeți, i se întâmplaseră în ultimul timp atâtea lucruri năstrușnice, încât începuse a crede că, de fapt, foarte puține lucruri erau cu adevărat imposibile.

Se părea că degeaba aștepta Alice lângă ușă, așa că se duse iar la măsută. Mai că spera să găsească acolo altă cheie sau măcar o notiță cu instrucțiuni cum se pot strânge oamenii ca lunetele.

De data asta găsi o sticlă („care e sigur că nu fusese înainte“, zise Alice), și legată de gâtul sticlei era o etichetă de hârtie pe care se puteau citi, cu litere frumoase și mari de tipar, cuvintele „BEA-MĂ!“.

Ușor de zis „Bea-mă!“, dar Alice, fetiță înțeleaptă, cu-minte, nu era să se repeadă să facă una ca asta.

– Ba nu, zise ea, întâi mă uit să văd dacă nu cumva scrie pe sticlă „Otravă“.

Citise ea câte-va istorioare foarte drăguțe, despre copii care se aleseseră cu arsuri, sau fuseseră înghițiți de lighioane sălbatice, sau avuseseră alte pățanii neplăcute – și toate astea

numai și numai pentru că nu ținuseră minte niște reguli foarte simple pe care încercaseră să li le insufle cei ce le voiau binele, de pildă că un vătrai încins te arde dacă-l ții prea mult în mână și că, atunci când te tai foarte adânc la deget cu un cuțit, de obicei curge sânge; și nu uitase nicio dată că, dacă bei mult dintr-o sticlă pe care scrie „otravă“, e aproape sigur că mai curând sau mai târziu n-are să-ți priască.

În orice caz, pe sticla asta nu scria defel „otravă“, așa că Alice se încumetă să guste din ea. Și găsind-o foarte pe placul ei (fiindcă avea un gust amestecat, de plăcintă cu vișine, cremă de ananas, friptură de curcan și pâine prăjită caldă, unsă cu unt), repede o dădu gata toată.

–Ce ciudat mă simt! zise Alice. Cred că sunt pe cale să mă strâng ca o lunetă!

Și-așa și era: scăzuse în înălțime cam până la zece degete. Și i se lumină fața la gândul că acum era tocmai de mărimea potrivită ca să

poată trece prin ușiță în grădina aceea fermecătoare. Totuși, mai așteptă câteva minute, ca să vadă dacă mai scade încă. Era cam neliniștită în această privință, „căci, mai știi“, își zicea, „te pomenești că mă sfârșesc de tot, ca o lumânare. Stau și mă întreb: cum aș fi atunci?“. Și încerca să-și închipuie cam cum arată oare flacăra unei lumânări după ce s-a stins lumânarea – fiindcă nu-și amintea să fi văzut vreodată așa ceva.

Mai stătu nițeluș și, văzând că nu se mai întâmplă nimic, se hotărî să intre îndată în grădină, dar – vai! biata Alice! –, când ajunse la ușă, văzu că uitase cheia de aur, iar când se întoarse înapoi la măsută ca s-o ia, văzu că-i era cu neputință să ajungă până la cheie! O vedea foarte lămurit prin sticla străvezie și încerca din răsputeri să se cațăre pe unul din picioarele mesei, dar prea era lunecos; și, după multe încercări zadarnice, biata neghiniță se așeză la picioarele mesei și începu să plângă.

„Hai și nu mai plânge așa degeaba!“ își spuse Alice cu asprime. „Te poftesc să încetezi imediat!“ De obicei își dădea sfaturi foarte cuminți (deși cam rar le urma) și uneori se certa atât de rău, încât o podideau lacrimile. Își amintea că odată încercase să-și tragă câteva palme pentru că jucase incorect la o partidă de crochet cu ea însăși – fiindcă, vedeți voi, acestei ciudate copile îi plăcea grozav să facă pe două ființe deodată. „Dar acum“, gândi biata Alice, „degeaba aș

zice că sunt două ființe. Când mai că n-a rămas din mine nici de-o singură ființă vrednică de luat în seamă!“

Nu trecu mult și privirea îi căzu asupra unei cutioare de sticlă care se afla sub masă. O deschise și găsi în ea o prăjiturică mică, mică, pe care erau scrise frumos, cu stafide, cuvintele „MĂNÂNCĂ-MĂ!“.

– Foarte bine, zise Alice, am s-o mănânc, și, dacă mă fac mai mare, o să pot ajunge până la cheie, iar dacă mă fac mai mică, o să pot să mă strecur pe sub ușă. Așa că de intrat în grădină, intru – și puțin îmi pasă cum și în ce fel!

Îmbucă o fărâcă și se întrebă îngrijorată: „Ce se întâmplă? Ce se întâmplă?“, ținându-și mâna în creștetul capului, ca să vadă dacă se înalță ori o ia în jos. Se arată foarte mirată să vadă că rămânea cum era. Bineînțeles că asta se întâmplă ori de câte ori mănânci o prăjitură, dar Alice într-atâta se deprinsese să se aștepte la întâmplări neobișnuite, încât i se părea nerod și plicticos ca lucrurile să decurgă în chip obișnuit. Așadar, se apucă să mănânce prăjitura și, foarte repede, o dădu gata.

Capitolul II

Balta de lacrimi

Cum nu se poate mai ciu-ciudat! exclamă Alice (atât de uluită, încât începuse a se bâlbâi). Acu' iată că mă lungesc precum cea mai cogeamite lunetă din lume! Rămâneți cu bine, picioarelor! (Fiindcă, privind în jos, spre picioarele ei, aproape că nu și le mai vedea, într-atât se îndepărtau.) O, biete! mele piciorușe, stau și mă întreb cine o să vă tragă ciorapii de acum încolo, cine are să vă încalțe, dragele mele? Eu, una, cu siguranță că n-am să mai fiu în stare! Voi fi cu mult prea departe ca să mă pot ocupa de voi; trebuie să vă descurcați cum știți!

